

Mariëtte van Ulftert maakt kennis met verschillende wolfhondenbaasjes. Ze geeft een inkijk in die bijzondere ontmoetingen.

De opmars van de wolfhond

Nu het aantal wolven in België en Nederland toeneemt en daarmee de polarisatie hoogtij viert, ontkenen velen ook wolfhondenbaasjes dat er een zijige wind door het land tukt. Konden ze een aantal jaren geleden nog respect oegaten met hun wolfhonden, een knijping tussen een wolf en een hond, nu krijgen ze vaak te maken met onbegrip en zelfs agressie. Toch wanhoofden dat de echte kofhahber of niet van een bijzondere kamensahp op te bouwen. Met veel geduld, doorzettingsvermogen en liefde kan er een prachtige relatie tussen mens en dier ontstaan.

DRIE WOLFHONDENBAASJES

In zijn tocht kriskras door Nederland ontmoet ik eigenaren die een leven zonder wolfhond niet meer kunnen voorstellen. Ze geven mij een inkijk in hun privéleven, waarin het dier een volwaardig gezinslid vormt. Proefjes geven en stokken apporteren is niet weggelegd voor dit soort honden die al vroeg gesocialiseerd moeten worden en veel beweging nodig hebben. Italianen kijken sommige mensen niet verder dan hun steno wolfachtige uiterlijk en beschief niet dat ze hun leven moeten aanpassen aan het samenleven met deze hond. Er zijn zelfs mensen die denken een wolfhond op een flapsje zonder hun te kunnen bevaken. Deze gevallen belanden vaak in een grijs circuit waar ze via klaslozalen of eBay verhandeld worden. Hierbij gaan ze vaak van hand tot hand en belanden in een

neerwaartse vicieuze spiraal. Ontroost de drie baasjes die ieder op hun eigen manier hun leven op de wolfhond hebben aanpassen en het dier met respect en aandacht in hun leven hebben geïntegreerd, zoder op zijn of haar eigen unieke wijze.

'Pootjes geven en stokken apporteren is niet weggelegd voor dit soort honden'

/PORTRET 1

VERA STERRENBURG: 'Mensen raken soms gefrustreerd als het dier commando's niet opvolgt'

Dat de relatie tussen wolfhond en mens beide partijen op de proef kan stellen is dan ook de reden dat Vera Sterrenburg (42) samen met haar man Robert (48) en vriendin Rian (46) in 2013 Modjog SCS heeft opgericht. Deze vereniging begeleidt eigenaren en wolfhonden om samen weer een team te vormen als deze hond onopsporbaar is op een camping in het Brabantse Lankegoed of wordt ik hartelijk ontvangen door het stel dat een knusse chloer bewoont middenin de bossen. Bij het bek staan drie prachtige wolfhonden en een vlotgatspels (een Zwedse hondras, een oortype) met zoder een gehal eigen kamkter. Terwijl Jayden, een tweejarige saarsoorwolfhond, behoudzaam, zelfs een beetje schuw, zij vanaf een afstand observeert, hangen Tristan (een eefjarige Saarsoorwolfhond) en Faya (een American vlotgatspels) al meteen

ontspannen om mee heen op de loungezet. Ook de vlotgatspels Niva van net een jaar laat van zich horen en besluit in zijn nek te gaan riken. Het is in gebreken en de Brabantse club wordt aangevuld.

GEEN SLAAFSE HOND

Als ik in de tuin bij Vera zit en de honden heerlijk zie spelen in een omgeving waar ze lekker hondstragen zijn, wijkt Vera het onderwerp getijk aan. 'Scheren wil tegenwoordig een wolfhond hebben of ze zien hem het liefst dood. Een middenweg of een volwassen discussie is haast onmogelijk sinds de komst van de wolf in Nederland. De mening gaat vaak. Haprecht tegenover elkaar, net zoudt dat bij de wolf het geval is, althans Vera, knytokog met een specialisatie in Wolfhonden en Oortypes. 'Het komt helaas maar al te vaak

voor dat mensen zo 'n dier niet nog veel contact met inpakloof aanschaffen omdat hij er zo stoer uitziet. Men staat er dan niet bij stil dat een hond gaat paken en wolfhonden eren bekend staan graag je woning te sloepen en slecht alleen te kunnen zijn. Mensen raken ook vaak gefrustreerd als ze ontdekken dat het dier hun commando's niet opvolgt en een gereserveerd kamkter belandt. Hicwoud een wolfhond zoder dingen kan leren, moet je schakel geen slaafse hond verwachten. Het gedrag naar andere honden en naar honden van hetzelfde geslacht kan ook sterk veranderen op een leeftijd tussen de een en drie jaar. Ze paken later en langer dan de gemiddelde hond.'

GASTREZIN

In welke situaties komt Vera dan in beeld,

waarbij ze in het allerergste geval de hond moet herpakken. Dit is echter wel het allerlaaste redmiddel waar een traject van voorlichting, testen, hulp, observatie en gedragsbegeleiding aan vooraf gaat. Als Veni echt alles tot de laatste haartjes getrokken en niks meer werkt, dan zorgt ze ervoor dat het dier tussentijds in een gastgezin verblijft met zolang toelating en een nieuwe geschikte eigenaar heeft gevonden. Ze reist ze af naar een Tsjecho-Slowaakse wolfhondenkennel die op de oerwolfachtigste in een oase in Amsterdam stond. Ze ging erheen ter observatie en om zijn nacht te plukken, maar vond het zo mooi dat ze op zoek ging naar een tussentijdse oplossing. Gelukkig vond ze op haar zoektocht uiteindelijk een dierenopvang in Drenthe dat bereid was om het dier tijdelijk op te vangen. Er ontstond al snel een hechte band tussen het gastgezin en de hond waardoor ze hem behaagde hebben opgevangen en uiteindelijk zelfs hebben geadopteerd. Hij is nu deel van het gezin.

43% WOLF

Veni heeft inmiddels een enorme staat van dienst opgebouwd in de wereld van de dierenopvang en -bescherming en als voornamelijk voorzitster van de Nederlandse Zwaanshond Club (NZC). Een vrouw die moet van beroepsmatig Terwijl Jos, die 43 procent wolf aandeel heeft, ook steeds nauwergegrit door de tuin loopt, ligt de elfjarige Tristan, in diepe rust tegen Robert aan. 'Het zijn echte knuffelbeestjes voor ons gezin', aldus Robert. Veni denkt aan gezinsuitbreiding, ze wil nog graag een wolfhond erbij. Dan is volgens haar de roedel compleet.

/PORTRAIT 2

JOS DE BRUIN: 'Wolven zijn een way of life'

Voor werkmans Jos de Bruin van Wolven Unlimited uit het Duitse Sorsbick is het leven met wolven een way of life. In zijn achtertuin heeft hij een opvang met verwaarloosde wolven waar hij dag en nacht mee in de woer is. Toch heeft hij ook nog voldoende tijd voor Sisy en tienjarige wolfhond, een krasning tussen een wolf, een Duitse herder en een Alaskan malamute.

Jos en zijn collega-partner Gaby Staegmann zijn erg betrokken bij het lot van Sisy. Zij heeft daadlijk een streepje voor en is vaste bewoonster van het woonhuis. 's Avonds komt ze lekker tegen Jos aan op bed, maar omvang wil ze het liefst buiten halen met de wolven. Er is wel duidelijk een verschil tussen de wolven en Sisy. Ondanks dat ze aan elkaar gewend zijn, draft Jos het niet aan om ze bij elkaar te plaatsen. Een keer eerder werd Thor, een oude wolfhond, aangevallen door een Europese wolfhond die voorheen in een circus stond. Jos vond zijn Thor met een open buik terug. 'Ik kon er een schoen inzetten, zo groot was de wond', aldus Jos. Gelukkig heeft hij Thor weer kunnen oppikken, maar deze worden helaas nooit helemaal. Hij heeft voor hem een eigen privéverblijf gemaakt en neemt soms mee naar binnen. Hij moet dan wel op de

loop toe nemen dat Sisy daarna zijn geurtjes detecteert en als een jaloerse dame toekijkt.

GERED UIT EEN FLATJE

Vandaag neemt Jos Thor een stukje mee uit wandelen en alles een beetje soepel te houden, een soort therapie. Na de aanval is de hond op bepaalde plekken vastgeproeid met zijn ingewanden en doet Jos er alles aan om zijn rustende leven zo aangenaam mogelijk te maken. Aan een lange lijn neemt hij zijn vriend mee de polker in. Het dier staftelt maar kijkt niet om naar de gezonde koeien in het aangrenzende weiland. Zelfs voor de herten in het hertenkamp haalt Thor zijn oude neus niet op. 'Zie je wel, zegt Jos, en al die roge-

naarde wolfvesspets maar roepen dat ze gefokt is de aanval schieten.' Niet dat. Ook Sisy heeft een vollichtig nertig met een wolfaandeel van vijftig procent. Zij verblijft in een miserahut flatje in Dresden. Er was geen tuis en de eigenaar had zelf al een huskyteef. Dat is volgens Jos al helemaal niet handig, want leven moet je niet bij elkaar zetten. Toen Sisy anderhalf jaar was en loopte werd, verriekte ze het appartement. Aan de lijn stiftelen was volgens de eigenaar onmogelijk en volgens hem was ze een vechterbuis. Hij bedroef daarop Sisy in de slaapkamer op te duiken en de hoel met hout te barricaderen. Hij wilde haar gratis van de hand doen toen Sisy tijdig wist in te grijpen. Hij heeft zich over haar ontfermt en heeft inmiddels een

hechte relatie opgebouwd. Hij neemt haar zelfs mee het middenleerwase stadje Xanten in waar Sisy al snel in het middelpunt van de belangstelling staat.

ONAFSCHEIDLIJK

'Waar hij gaat, daar gaat Sisy', aldus zijn vrouw. Ze is zo gefokt aan Jos en volgt hem werfelijk overal. 'Als Jos naar het buitenland moet voor zijn werk, loopt Sisy rondjes buiten, op zoek naar haar baasje. Ze slaapt dan niet binnen, maar houdt buiten de nacht met zolang toelating Jos weer terug is.' Terwijl Jos' vrouw haar liefde en respect voor zowel Jos als Sisy ventileert, zet Sisy in de woonkamer een oerbewonderende wolfventil in.

/PORTRET 3

FAMILIE SCHOUWENAARS: 'Had ie opeens de kat van mijn dochter in zijn bek'

In het Zwaarte Oostburg staan de daren van de heerlijk gattig open. Ik word op straat al hartelijk ontvangen door Jacques, de man des huizes en achtgenoot van Sylvia, terwijl de saarboosvrienden voor het raam staan te blaffen. Hier denkt

een infreker wel twee keer na voordat hij zijn slag zou slaan. In het aangrenzende huize waar hun dochter Suzanne woont, staan ook twee felle jongens voor het raam. Ze slaan behoorlijk aan en tonen hun tanden. Sylvia komt ook naar de voordeur als haar vier wolfjes, zoals ze ze zelf noemt, omem beginnen te blaffen. Als ik de gang overleef heb en ik de kapotgevten trap bekijk, begrijp ik dat de familie Schouwenaars geen kerstverving heeft aangebracht. 'Een kerstboom en saarboosvrienden miswakt laten is geen goed idee', aldus Sylvia die, evenals haar man, een drinke baan buitenshuis heeft en daarnaast nog een studie volgt. De oudste, Chikka, staat op de planning om de dekens voor Lana te worden (de saarboosvriend van Stephanie en Tom Schoondermaak uit Sprang Capelle). Hij geeft zich al vrij snel over aan mijn aanwezigheid en vlijt zich op de bank veilig tegen Sylvia aan. Sinter, de semoeder van Sylvia, zat het op een blaffen en vertroeft het nog niet lekensal, evenals Aarons, die het aantal dobbels flink oplooft. Ik word aan een strenge procedure onderworpen en ben uiteindelijk goedgekeurd.

GEEN SHOWBEESTEN

Irae, de donkere Saarloos die uit Duitsland komt, kijkt me met zijn prachtige gele likjes aan. Hij heeft de eerste maanden van zijn leven weinig mensen gezien en Sylvia is dus ook verbaasd dat hij erbij komt zitten vandaag. 'We lopen geen shows zoals Stephanie en Tom, je ziet dat het welvingend en nog leef er in zit bij die van ons. Als ik een show zou lopen, dan zie je aan alles dat dat niets voor mij is en dat staaf ik dan ook op mijn wolfjes uit.'

Dochter Suzanne komt de woonkamer binnen om even goed te zeggen tegen haar vrienden. Ze wordt enthousiast

begroot als ze even een frisse neus mogen halen in de grote aangrenzende tuin waar ze spelen met haar saarloos, Avicik. Hier hebben ze rante om te zwoeten en de brans wonen een eind verder, dus niemand heeft overlast. Op de omheining staat een flinke dot stroom. 'De postbode durft soms niet het erf op te komen', grapt Sylvia.

Op een dag zag zij een van haar wolfjes met een kap schudden. Toen ze goed keek, zag ze dat hij de oude kat van haar dochter in zijn bek had. Het beestje moet op slag dood zijn geweest. Op hangende pootjes raast ze toen haar dochter het

slachte nieuws gaan brengen, wat een zware opgave was...

GEEN ECHTE HONDEN

Voordat de familie Schouwenaars vier jaar geleden op Cinefest (een middeleeuws fantasyfestival) in Lisse voor het eerst in aanraking kwam met een aantal wolfhonden, besloten ze er zelf ook een te nemen. Ze waren een golden retriever gewend, dus dachten al wat orering te hebben. De eigenaar waarschuwde hen dat het geen echte honden zijn, maar Sylvia en Jacques waren verkocht. Eenmaal thuis bleek het inderdaad al snel geen echte hond te zijn.

In no time was er niets van de trap en het mobiliair over. Het hele huis is onderstroom aangepoot met bedsvetjes en sloten. Jacques heeft hier wel erg een moeten wenen. Hij was altijd een goeieheid man en heeft dat open moeten zetten. Ook het feit dat de honden raai lasten als je ze roept was even wennen voor Jacques. Inmiddels is het gezin nu de vier wolfhonden volledig aan elkaar gewend en leeft als een hechte roedel samen. Ik neem afscheid van een huis dat liefde en respect ademt.

TEKST EN FOTO'S: Mariëtte van Uffelen

